

Інтерв'ю

Юрій Гундарів

— Доброго вечора, шановні радіослухачі!

В ефірі щотижнева передача "Особистість — поруч!"

Сьогодні наш гість — переможець конкурсу короткого оповідання на таку всеосяжну тему, як "Мета мого життя", Іван Кочур.

Зараз ми сидимо у затишній однокімнатній квартирі аж на 24-ому поверсі, п'ємо азербайджанський чай і спілкуємося з гостинним господарем.

Наш співрозмовник — колишній вчитель малювання у молодших класах, а віднині письменник Іван Кочур.

Пане Іване, я знаю, що на днях вам виповнилося 92 роки. Отже, щиро вітаю вас!

— Дякую.

— Скажіть, будь ласка, хто підказав вам ідею взяти участь у конкурсі?

— Мій онук Роман. Він взяв шефство наді мною після смерті бабусі, моєї дружини.

Щотижня після уроків приносить продукти, прибирає, розповідає що робиться у світі...

— А це на стіні його картина?

— Ні, це робота моєї дочки Оленки, вона викладає в академії Бойчука. Викладає це м'яко сказано! Вона там буквально днює і ночує. Особливо після того, як уламки ракети влучили у навчальний корпус. Довелося своїми руками виносити з-під завалів унікальні ікони, старовинні гравюри...

— Виходить, у вас у сім'ї всі художники?

— Майже. Покійна дружина Софія все життя працювала вихователькою у дитячому садку. Хоча в принципі вона була також художником, адже вчила малюків малювати, водила їх у музеї, взагалі вчила їх бачити красу всюди навколо себе... Якраз після її уроків і Ромчик подався до художньої школи. Софія нас так і називала: "Мій Монпарнас"!

— Отже, пане Іване, саме онук вирішив, так би мовити, запросити вас ще на один творчий шлях — письменницький?

— Так, саме онук. Якось Ромчик приходить і каже: діду, ти у нас філософ, ось я тобі видрукував умови літературного конкурсу, напиши оповідання, а я відправлю його електронною поштою куди треба!

— І...

— І почалися творчі муки... Все життя пройшло перед очима. Народився — війна! Помирати збираюся — знову війна! Щодня молюся за нашу стражденну Україну, за наших хлопчиків і дівчат, які захищають нас! Навіть дав собі слово: не помирати доти, поки останній ворожий чобіт не залише моєї землі!.. Але почав писати, а нічого не виходить! Зрештою, ніколи й не задумувався над метою свого життя — просто жив. Любив одну-єдину жінку — свою дружину Софію. Разом виростили чудову дочку

Оленку. Ось зараз завжди поруч Ромчик...

— Та все ж написали і перемогли!

— Знаєте, коли перебрав у голові все це: посадити дерево, збудувати дім, виростити дітей, залишити нащадкам картини чи принаймні добру пам'ять про себе тощо, — зрозумів, що це вже було-було...

Тоді наче почув уночі голос своєї Софії, яка надиктовує мені всього-на всього чотири слова. Потім те саме знову, і знову... Я схопився з ліжка, увімкнув світло і записав ці слова у блокноті. Уранці перечитав, і стало соромно — хіба це оповідання? Увечері показую Ромчику, а той прямо у захваті: дідуню, ти у нас другий Хем, ось побачиш, перемога буде наша!

— Так, пане Іване, перемога справді ваша. І навіть грошова допомога! Якщо не секрет, на що збираєтеся її витратити?

— А ми з Ромчиком уже визначилися: половина — нашим Збройним Силам, половина — на ремонт квартири. Треба ж оновити апартаменти класика європейської літератури! (Посміхається). Може, ще щось напишу...

— На жаль, час нашої передачі добігає кінця. Пане Іване, щиро дякую за цікаву розмову, бажаю вам доброго здоров'я і, звісна річ, натхнення!

Наостанок, хочу прочитати нашим радіослухачам текст переможного оповідання: "Мета мого життя — жити". Саме так, адже "жити" вбирає в себе все: любити, народжувати, ростити, будувати, творити, захищати, пам'ятати, вірити...

Нагадаю, з вами був постійний ведучий передачі "Особистість — поруч!" Мирослав Пишний.

На все добре!